

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 9.7.2016
Lähetysseurat 15:30
Leevi Reinaru

Pietari puuttui puheeseen ja sanoi Jeesukselle: „Herra, on hyvä, että me olemme täällä.“ Matt. 17:4.

Hyvä juhlaväki. Tuon teille terveisiä Virossa. Sydämelliset terveiset Viron evankelis-luterilaisen kirkon arkkipiispa Urmas Viimalta ja kirkon Lähetyskeskuksesta, jonka johtajana toimin.

Niin kuin tiedätte, on Virossa 25-vuotisen uuden itsenäisyyden ajan kuluessa tapahtunut paljon muutoksia. Tämän ajan alussa 1990-luvun alkuvuosina sai kirkkomme kokea heräämisen ajanjakson. Sen jakson jälkeen on ollut tasaisen kehityksen aika, jona seurakuntamme ovat etsineet mahdollisuuksia tehdä kansankirkkona oman osansa ja säilyä kommunistisen ajan jälkeisessä yhteiskunnassa.

Lähihistoriamme menneet tapahtumat ovat tehneet enemmän kuin yhden virolaisen sukupolven vieraaksi uskoa ja kirkkoa kohtaan. Se vieraantumiskehitys on aiheuttanut kirkolle kriisin, mutta toisaalta meillä on myös suuria mahdollisuuksia. Lähetyskeskuksessa me omassa työssämme lähdemme tämän päivän tarjoamien avoimien mahdollisuuksien perusajatuksesta.

Ystäviemme osoittamalla avulla on seurakuntatyömme edistymisessä suuri rooli. Uskonystävät Suomesta ovat auttaneet meitä todella paljon, ja „kirveskristittyjen“ apu on ollut merkittävä osa avustustyöstä. Talun leirikeskus 25 kilometriä Tallinnasta länteen on jo vuoden ollut valmiina vastaanottamaan leirejä ja vierailijoita. Se on erinomainen esimerkki yhteistyöstä.

Kun puhumme lähetystyöstä virolaisten parissa, pitää muistaa, että virolaiset ovat Suomessa kaikkein suurin maahanmuuttajaryhmä. Toivon, että huomioisitte täällä myös Viron kansalaisia ja auttaisitte heitäkin löytämään tien kirkkoon. Valtaosa heistä on kastamattomia. Olemme kiitollisia siitä, että Helsingissä on vironkielinen seurakuntatyö ja oma pastori.

Juuri nyt puhutaan paljon erilaisista kulttuureista ja niiden kohtaamisesta, ja siitä puhutaan hyvin erilaisin äänenpainoin. Kristittyinä me pystymme puhumaan erimielisyyksistä rauhallisin mielin. Meillä on siitä henkilökohtainen kokemus, koska me olemme itsekkin tässä ajallisessa elämässä vieraita ja muukalaisia. Otan esimerkin. Mies halusi kohdata Israelissa yhtä hyvin kuuluisaa juutalaista rabbia. Kun mies ehti paikan päälle, hän ihmetteli sitä, että kuuluisan rabbin asunnon huoneet olivat tyhjän näköiset, siellä oli vain ehdottoman tarpeellinen. Keskustelun kuluessa kysyi mies rabbilta ihmeissään, kuinka tämä pystyy elämään niin vähän tavarain kanssa. Rabbilla oli miehelle vastakysymys: „Miksi sinulla on mukanasin noin pieni laukku?“ Mies vastasi, että hän on siinä vain läpikulkumatalla. Juutalainen rabbi vastasi miehelle juuri samoin sanoin: „Minä myös olen tässä elämässä vain läpikulkumatalla.“

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Virossa on paljon Inkerin suomalaisia. Muistan yhtä vanhaa täti-Liisaa, joka eli Raplanmaalla Eidaperen kylässä. Kun tältä kysyttiin, eikö hänen ole siellä ikävä, kun hän elää yksin ja pitkä elämäntaival on jo takana, Liisa-täti vastasi, ettei hänellä ole ollenkaan ikävä: „Minä käyn omissa ajatuksissani taivaallisissa Jerusalemissa ja Jordan-joen rannalla ja mietiskelen sitä elämää, joka minua odottaa edessäpäin.“

Juutalaisen rabbin ja uskonsisar-Liisan suhtautuminen elämään tekee meille eläväksi kristityn suurta etuoikeutta katsella elämää ja asioita uudesta perspektiivistä. Kristittyinä meillä on usein suuri innostus korkeista kokemuksista, niin kuin oli Pietarilla Kirkastusvuorella. Kun koemme Jumalan läsnäoloa, se tuntuu suurenmoiselta. Me ikävöimme sen osallisuutta, että se jäisi pysyväksi. Jonkun mielestä koko uskonelämän pitäisikin olla niin kuin Kirkastusvuori, jolle haluaisi pystyttää teltan, jotta voisi jäädä suurenmoisiin kokemuksiin. Jumala vie meidät kuitenkin suurista kokemuksista keskelle arkielämää, jossa kaikki on aivan toisin. Ei olekaan enää rakkautta eikä luottamusta. On sairauksia ja on vaikeuksia.

Miksi on niin? Asialle on ehkä kaksi syytä. Ensiksi on kristityllä tässä maailmassa tehtävä: jakaa tässä maailmassa Jumalan rakkautta niin sanoin kuin teoin. Maailma saa tietää elämän perusarvoista vain, jos me elämme ja opetamme niitä kansalle.

Toinen peruste on se, että Jumalan läheisyys tulee ilmi juuri vaikeuksien ja kamppailun keskellä. Jeesuksen seuraaminen vie meidät ristiriitoihin ja taisteluihin, joissa meitä auttaa se voima, jonka Jumala antaa. Kun muistelet oman elämäsi raskaita aikoja, voit tunnustaa, että vaikka olikin vaikeaa, oli Jumalan läsnäolo silloin aivan erityisesti koettavissa. Virolainen pappi Paul Saar ja toiset kommunistisen terrorin kokeneet ovat kertoneet omista Siperian ja vankileirien kokemuksistaan ja todenneet, että myöhemmässä elämässä he eivät ole kokeneet sellaista voimakasta riemua kuin vankileirin joissakin ilonhetkissä.

Yksi näistä vankileirikokemuksista oli jouluillan viettäminen kasarmin pimeässä nurkassa. Siellä oli yhdellä miehellä mukanaan pieni kuusenoksa, toiselta löytyi taskusta lyhyt kynttilänpätkä ja ruuaksi kuivunut leipäpalanen. Pimeässä nurkassa oli maallisesti ajatellen kuin helvetti, mutta keskellä kaikkea kurjuutta ja pimeyttä oli taivas lähellä. Ja juuri niin on. Taivaan läheisyys antaa uskovalle iloa ja rohkeutta elää raskaissakin vaiheissa. Me saamme kokea Jumalan läheisyyttä myös uskovien yhteydessä, mutta sieltä — vuorelta — meidät lähetetään alas, arkipäivän keskelle.

Vielä yksi esimerkki. Yhtenä aurinkoisena kesäpäivänä Dorje lepäsi metsäaukiolla ja pohti elämän tarkoitusta. Linnut lauloivat, perhoset lensivät ilmassa, metsän kukat, ruoho ja sammal tuoksuivat. Dorje seurasi monta tuntia pientä hyönteistä, joka toisti ja toisti yhtä ja samaa rituaalia: se kiipesi ruohonkortta pitkin ylös ja kun saavutti huipun, tipahti takaisin maanpinnalle. Ja niin lukemattomia kertoja.

Dorje mietti, mikä mahtoi olla sanoma hänelle. Sitäkö, että elämä on mieletöntä? Erehdymmekö loputtomasti? Seuraako nousemista aina lankeaminen? Vetäkö maan painovoima aina alas? — Hyönteinen oli kerta toisensa jälkeen pudonnut maan pinnalle. Mutta lopuksi se sai avattua siipensä ja lähti ruohonkorren päästä lentämään. Dorjen kasvoille levisi hymy, kun hän ymmärsi, että meille on annettu uskon siivet. Jeesuksen sanoma kehottaa meitä käyttämään uskon siipiä. Ne on annettu meille. Usko Jeesukseen vie meidät inhimillisten mahdollisuuksien yläpuolelle. Jo kasteessa on meille tarjottu maisen kansalaisuuden rinnalle taivaan kansalaisuus. Se on meidän kaikkien mahdollisuus ja etuoikeus.